

Написав Розмовляла Марія БЄЛЯЄВА, “Хрещатик”
Вівторок, 24 січня 2012, 14:06 -

Студентський аматорський театр “Вавилон” Інституту української філології Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова існує вже 10 років і по праву має звання “народного”. Ставлять в ньому твори лише українських авторів, в тому числі — дві п’єси з конкурсу “Коронація слова”. Про особливості, репертуар, співпрацю з “Коронацією слова” та плани столичного “Вавилону” [“Хрещатику”](#) розповіла художній керівник Ірина Савченко.

— Театру “Вавилон” нещодавно виповнилося 10 років. Як починалася його робота?

— Театр почався зі звичайних літературних вечорів, які ми разом зі студентами готували до зустрічей із письменниками — Борисом Олійником, Іваном Драчем. Потім у нас налагодилася робота з музеями видатних діячів української культури, зокрема з музеєм Михайла Старицького, де нас попросили підготувати до ювілею вечір — це були уривки з п’єси “За двома зайцями”, читання листів, поезій письменника. Оскільки в мене ще зі студентських років було зацікавлення в такому проекті, я сама грала у студентському театрі, все склалося само собою. У певний час в певному місці зійшлися люди, які захотіли якось урізноманітнити студентське життя.

— Чому саме “Вавилон”?

Написав Розмовляла Марія БЄЛЯЄВА, “Хрещатик”
Вівторок, 24 січня 2012, 14:06 -

— Назва була придумана самими студентами. Перш за все, вона красива і звучна, по-друге, вона незвичайна, неоднозначна і привертає до себе увагу, породжує трактування, а, відповідно, й інтерес до самого театру. Для себе ми знайшли певне пояснення. Ми знаємо, чим був Вавилон, чим він закінчився і в чому була його основна проблема — вавилоняни наприкінці не могли знайти спільної мови одне з одним. А наша концепція базується на тому, що ми будуємо свою вавилонську вежу, але не для того, щоб добратися до Господа, а для того, щоб самовдосконалитися, і, говорячи різними мовами, шукаємо консенсус — мовний, психологічний, інтелектуальний.

— В чому особливість вашого студентського театру?

— Від початку — ми винятково україномовний театр, граємо українською навіть на міжнародних фестивалях. По-друге, ми працюємо лише з вітчизняною драматургією, не ставимо західноєвропейську класику. Цим ми відрізняємося від тих київських самодіяльних театрів, які я знаю.

— Як обираєте вистави до репертуару театру?

— Тут сплітається ціла низка факторів: по-перше, драматургічний текст має зачепити мене, сподобатися, по-друге, мати відповідність психологічному настрою і проблемам, в контексті яких живе сьогодні театр. Я орієнтуюся, що цікаво зараз акторам — нещасне кохання, філософські проблеми чи проблеми пам'яті. І по-третє, це прикладний вибір — я дивлюся на дійових осіб і розумію, наприклад, що п'єса не може бути поставлена через віковий бар'єр, гендерний аспект тощо.

— У театрі переважно грають студенти, які рано чи пізно закінчують навчальний заклад. Як часто відбувається зміна складу трупі?

— Сьогодні у нас грає вже четвертий склад. Повна зміна театру відбувається раз на чотири роки, але поступово. Зараз у мене грають студенти п'ятого курсу. Також ми провели повноцінний театральний кастинг і взяли 9 першокурсників. Кілька людей — наші колишні студенти, які суміщають роботу і гру в театрі. У нас завжди діє принцип старших, і я рада, що сьогодні старше покоління здатне на багато речей, навіть без мого втручання. Всі конфлікти та проблеми поколінь вони вирішують самостійно і дуже мудро,

Написав Розмовляла Марія БЄЛЯЄВА, “Хрещатик”
Вівторок, 24 січня 2012, 14:06 -

особисті стосунки не впливають на гру на сцені.

— Скільки вистав у вашому постійному репертуарі?

— За останніх три роки ми стали репертуарним театром. У нас в готовому репертуарі є чотири вистави, які ми можемо показувати незалежно від обставин і зміни колективу, оскільки там на певні ролі є два склади.

— Які вистави користуються найбільшим успіхом?

— Для мене кожна п'єса — як власна дитина. “Ромео і Жасмин” — це вистава, яка стала для нас “візитною карткою” і була щасливим квитком в лотереї. “Повернення в нікуди” — вистава, яка нас ламала півтора роки, поки ми її не зламали. Були великі проблеми з виконавцями, на деяких ролях вони мінялися по 3—4 рази, за тиждень до прем'єри головна героїня відмовилася грати. П'єса важка сама по собі, оскільки вона оповідає про післясмертя. Однак студентам це виявилось цікаво. Хоча спочатку це було своєрідне висотування жил, вони дуже переживали, після вистави відбувалися істерики, сльози. Тепер актори вже почали грати, бо до того приміряли це на себе. “Блаженний острів Саватія Гуски” Куліша — це була перемога в суто жіночому аспекті, оскільки три чверті дійових осіб — дівчата. Змусити 10 дівчат на одній сцені працювати синхронно та злагоджено було дуже важко. На сьогодні це одна з найбільш світлих наших вистав, вона іскрометна, колористична, з красивими костюмами. “Нас було шестеро” — це військова п'єса, щось на кшталт “В бой идут одни старики” Бикова, історія про глобальну трагедію війни.

— Як ви знайшли п'єси “Ромео і Жасмин” та “Повернення в нікуди”, які брали участь у конкурсі “Коронація слова”, а перша навіть здобула у 2007 році другу премію?

— Все сталося випадково. Я шукала репертуар, перерила купу збірників, альманахів. Натрапила на “Ромео і Жасмин” і зрозуміла, що вона мені підходить в усіх аспектах. Ми запросили автора — Олександра Гавроша, якого випадково зустріла на книжковому ярмарку наша студентка, на прем'єру. Це відбулося раніше за прем'єру Дніпропетровського театру. Судячи з того, що він нас запрошував в Ужгород на фестиваль “Березневі коті”, запропонував нас Музею літератури, Музею книги і

Написав Розмовляла Марія БЄЛЯЄВА, “Хрещатик”
Вівторок, 24 січня 2012, 14:06 -

книгодрукування, книжковій виставці “Медвін”, мабуть, ми сподобалися. Автор п’єси “Повернення в нікуди”, яку я теж знайшла в альманасі, Леся Демська відвідала прем’єру та була приємно вражена постановкою. Окрім нас, ніхто в Україні цю п’єсу не грає. Вона говорила, що писала цю п’єсу не для постановки на сцені, це була інтимна річ.

— За постановку “Ромео і Жасмин” театр “Вавилон” здобув перемогу у номінації “Краща вистава-2010” на фестивалі “Київська театральна весна”. Про що ця вистава?

— “Ромео і Жасмин” — це історія пораненої чаплі і старого пса Чарлі, які одного дня розуміють, що можна полетіти разом у вирій. Це дуже красива історія про нездійсненну любов і в той же час класичний тваринний сюжет. Тут зіставляються два світи — тваринний і людський, що призводить до висновку, що тварини — добріші, милосердніші, здатніші на щирі почуття. В той же час це історія про Попелюшку, кожен людину, що знаходить в собі те, що дано від природи, але було приховане за буденністю.

— А над якими новими проектами працюєте?

— Цього року плануємо поставити на весну дві вистави — “Хулій Хурина” Миколи Куліша і “Сім кроків до Голгофи” Олега Гончарова. Запускаємо в роботу “Зачарованих потвор” Сергія Щученка.

— Де можна побачити вистави театру “Вавилон”?

— На сьогодні раз на місяць ми виступаємо в актовій залі університету, граємо ввечері для всіх бажаних. На жаль, у нас немає можливості виступати частіше. Зараз ми потужно присутні в соціальних мережах, відкрили власний сайт, інформуємо про наші вистави всі театральні сайти. Останніх два роки робимо ще виступи поза університетом — фестивалі покази або музейні, виставкові заходи. У січні ми втретє провели фестиваль вертепів “Різдвяна зірка” для київських аматорських театрів.

— Які перешкоди ви бачите в роботі театру?

Написав Розмовляла Марія БЄЛЯЄВА, “Хрещатик”
Вівторок, 24 січня 2012, 14:06 -

— Основна — відсутність фінансування, виділяються кошти лише на зарплату керівникам. Єдиний фестиваль, що нам профінансували,— це фестиваль “Театральний Куфар” у Мінську, а зробити вступний внесок нам допомогла Тетяна Логущ. На решті фестивалів виступаємо за власний кошт, що досить важко. Так, в кінці лютого плануємо поїхати до Луганська на молодіжний театральний фестиваль “ArtEast-2012” з “Поверненням в нікуди”.

— Якби ви могли порівняти театр з людиною, як би ви його описали?

— Це акцентуована особистість, трішки ненормальна, з розмитим віковим цензом — їй можна дати і 18, і 60. Це людина з дуже лабільною психікою, навіть противна, але в неї є низка позитивних рис — вона страшенно працездатна, вперта і рефлексуюча. При цьому вона дуже весела.

— Чи продовжується ваша співпраця з “Коронацією слова”?

— У 2010 році мене запросили до журі в номінації “П’єси”, надали можливість працювати з архівами. Поки що я не знайшла нічого цікавого, але, вважаю, це не кінець. Були хороші п’єси, але вони розраховані на професіональний театр, відповідне освітлення та декорації. Також ми охоче працюємо на стендах книжкових ярмарок, зголошуємося на інші заходи “Коронації слова”, і дві п’єси — “Ромео і Жасмин” та “Повернення в нікуди” — подаємо як “коронаційні”.

— За вашими спостереженнями на “Коронації слова”, до яких тем найчастіше звертаються сучасні драматургічні автори?

— Це історичні портрети — були п’єси про Шевченка, Бендеру, Шекспіра. Багато було соціальних речей, трошки “чорнушних” — я таке не люблю, бо щоденно бачу це по телебаченню і на вулиці, а на сцені хочеться побачити щось інше. Були п’єси, пов’язані з проблемами мистецтва, митця, кілька “театральних” п’єс, а були непогані дитячі п’єси, розраховані на театр юного глядача, на ляльковий театр. Власне, перше місце взяла п’єса Олександра Гавроша про Івана Силу, і її, здається, вже поставили в

Закарпатському ляльковому театрі.

— Яким ви і ваша команда хотіли б бачити театр в майбутньому?

— Сучасні актори хочуть його бачити з власним приміщенням, з хорошим оснащенням і молодим — здатним на юнацькі безумства та експерименти

[Joomla SEF URLs by Artio](#)